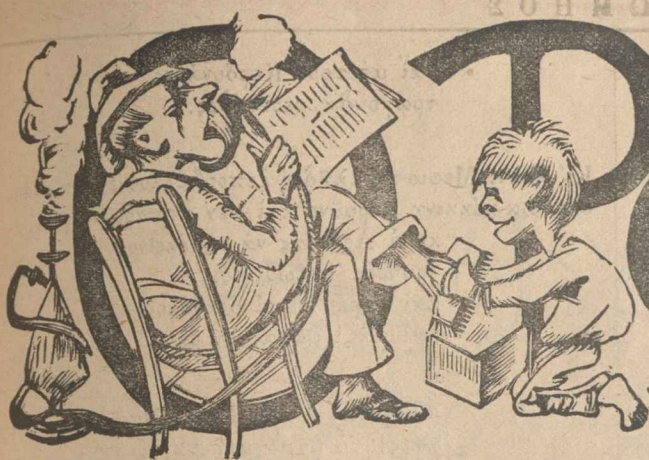

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' ἔβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώγῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαῆξη τοῦ Φλεβάρη,
νέα τρέλλα θ' ἀριθάρη.

Ποῦντος ἐπτακόσα καὶ πενήντα δύο...
τί μονομαχίαισι, σακρενὸν, πὲρ διό.

Ἐτοῦ ξυλένιου τραγογένν
πλῆθος μετημφιεσμένοι.

Ὁ Φασουλῆς 'στὸ σπῆτι του δέχεται μασκαράδες
καὶ μπαينوγαίνουν ἀχαμνοὶ καὶ τόσοι κοιλαράδες.

Μὰς δέχεσθε;...δεχόμεθα κι' ὀρίστε μὲς 'στὴ σάλα,
καὶ μπαίνουν μορμολύκεια μικρά τε καὶ μεγάλα,
καὶ μὲ στριγγλίσματα φωνῆς ὅλο τὸ σπῆτι πιάνουν
καὶ τοὺς ἀστείους κάνουν.

Φωνάζουν ἀκαλησπέρα σας» οἱ μετημφιεσμένοι
κι' ἄλλο λεφοῦσι μπαίνει,
καὶ καθεμία τῆς Βουλῆς γερὴ γλωσσοκοπάνα,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς δέχεται μὲ ποῦδρα 'στὰ μιλιά του,
κι' ὁ Θεοτόκης ἔρχεται ντυμένος παραμάννα,
καὶ τὸν Ζαήμη γιὰ μωρὸ βαστᾷ 'στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ἀρχίζει τὸ νανούρισμα καὶ λέει τέτοια λόγια...
«Μωρό μου, κάνε νάνα σου, κοιμήσου, μία τζόγια,
κοιμήσου, χαϊδεμμένο μου, κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει,
καὶ μὲ τὴ βασιλεία σου·κι' ὁ Κόντες βασιλεύει.

«Ἀμίτσι μου καὶ σύντροφοι καὶ κόμμι' ἀδικημένο,
νὰ μὴ μοῦ τὸν πειράζετε τὸν πολυχαιδεμμένο.

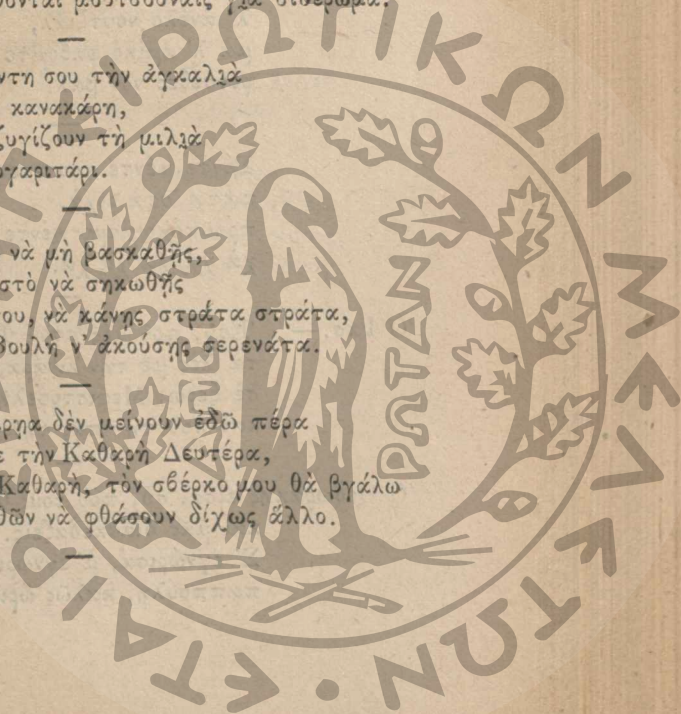
Κοιμήσετέ τον μὲ βιολιά, κλαρίνα καὶ λαγοῦτα...
κι' ὁ Χατζηπέτρος ἔφυγε μαζί μὲ τὸν Κανούτα,
μὰ σὺ τὸν Κόντη κύτταξε, γιὰμὰ μὴν ἔχῃς ἔννοια...
τὴν πῆτα ποῦ θὰ φᾶς καὶ σὺ θάναι κολοκυθένια.

Οὔλους 'στὸ γέρο διόλο, μωρό μου, νὰ τοὺς στείλῃς...
γι' αὐτὴ τὴν ἀπαρτία σου κι' ὁ γέρο Σαμουήλης
'στὸ Παρλαμέντο μαρτυρεῖ, τὸν 'βρίσκει τὸ ξημέρωμα,
κι' οὐλαὶς ἢ φάτσαις γίνονται μουτσούναις γιὰ σιδερώμα.

Ἐτοῦ Κόντη σου τὴν ἀγκαλιά
κοιμήσου, κανακάρη,
ποῦ σοῦ ζυγίζουν τὴ μιλιά
μὲ τὸ μαργαριτάρι.

Κοιμήσου νὰ μὴ βασκαθῇς,
καὶ γελαστὸ νὰ σηκωθῇς
νὰ πιῇς τὸ γαλατάκι σου, νὰ κάνῃς στράτα στράτα,
νὰ πᾶς καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ ν' ἀκούσῃς σερενάτα.

Κι' ἂν τώρα τὴν Ἀπόκρια δὲν μείνουν ἐδῶ πέρα
σοῦμπιτοι θ' ἀριθάρουνε τὴν Καθαρὴ Δευτέρα,
κι' ἂν δὲν ἐλθοῦν τὴν Καθαρὴ, τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω
τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν νὰ φθάσουν δίχως ἄλλο.

Κι' αν μήτε μέσα 'στη Λαμπρή δὲν κάνουνε ταξειδι
κι' αρχίσουν τζιφτζιζάντζουλας, καμώματα, γεινάτια,
τότε... κουκιά με ρήγανη, μαρούλια με τὸ ξύδι,
τούς διαλύομε γιαμὰ και πάνε 'στὰ κομμάτια.

Νάνι νάνι νάνι νάνι,
κι' ὕπνον ἤσυχο νὰ κάνη,
κι' ὅπου τοῦ πονεῖ νὰ γιάνη,
και τὸν θεῖ τὸν Ντεληγιάννη
νύκτα 'μέρα νὰ τὸν σκάνη.»

Ἡ κυρία παραμάννα τέτοια 'στὸ μωρὸ της λέει,
τὸ κουνεῖ κι' ἐκεῖνο κλαίει,
κι' ὅλοι σκούζουν ἐν χορῷ:
«βάλτε το 'στη ζεστασιά,
νάνι νάνι τὸ μωρὸ,
ποῦλκεν περπατησιό.»

Ἐσίμωστε κι' ὁ Φασουλῆς, ἡ πρώτη μαλαγιάνα,
τὴν δόλια παραμάννα,
και τῆς 'ψιθύρισε 'στ' αὐτὴ πολλές ἀλλάζων ὄψεις;
αὐτὸς καὶ τὸ 'βύζαξες, καὶ τὸ νὰ τ' ἀποκόψης...
με τὸ πολὺ τὸ βύζαγμα δὲν θὰ σοῦ μείνῃ γάλα
για νὰ ταΐσης κι' ἄλλα.

Τέτοια τῆς λέει τῆς νταντῆς κι' ὁ μπέστης Φασουλῆς
ὅποτε καί ποιος ἔξαφνα σὰν Μεφιστοφελῆς
με μὴ κιθάρ' ἀνάμεσα 'στὸν ὄμιλον πηδᾷ
και τέτοια τραγουδᾷ:

«Τοῦ κέ φαί λὰ ντορμεντάτα
περὲ κιόντι ἱλ κὼρ,
Κορδορίνα ἱντολατράτα
ἀ κοτάντο ἀμόρ.»

Θοδωροῦλα φαβορίτα,
γέλα μοναχά,
κι' ἡ δουλειά σου πάει ντρίτα...
χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ.

Σὲ νὸν λάι τζιὰ μέσσα ἀλ ντίτο
λ' ἀνέλο νουτζιὰλ,
μὰ λ' ἀμικο φαβορίτο
ριτσέβερ νὸν βάλ.

Σέντε μέντε κουτεσέντε,
πάτα 'στὰ ριχά,
προϋπολογισμο νιέντε,
χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ.

Ὁ Φασ.— Ἐσύ, ποῦ μέσ' στοῦ Φασουλῆ
τὰ λές με τὴν κιθάρα,
σὲ ξέρω, Μεφιστοφελῆ,
και ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Ὁ Θοδωράκης εἶσαι σὺ, ποῦ τοὺς θεσμούς σπουδάζεις,
και μὰς διασκεδάξεις.
Σ' ἐγνώρισα, μ' ἐγνώρισες...
παππούλη, καλῶς ὤρισες,

και με τοὺς Κορδονάδες
τραγουδᾷ σερενάδες.

Κι' ἄλλοι Μεφιστοφελῆδες ξεπροβάλλουνε 'στὴ μέση,
σκούφιζα κόκκινη φοροῦνε και σὰν παπαροῦνα φέσι,
κι' ὁ Λεβίδης νὰ κι' ἐκεῖνος
ἐρυθρὸς Ἰακωβίνος,
και χορεύουν οἱ διαβόλοι
και μαζί φωνάζουν ὅλοι.

«Σύμμαχοι τῆς Κορδορίνας,
μάρς! τὸ βῆμα μας ταχύ
νὰ ζητήσωμεν εὐθύνας
τοῦ πολέμου... χὶ χὶ χὶ.»

Τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου,
ποῦ βαρὺς ἀγκομαχᾷ,
κι' ἔχει μούτρο Καρναβάλου
και ποδάρι... χὰ χὰ χὰ.»

Ὁ Φασ.— Σκούφιζις κόκκιναις πουλῶ,
πάρτε τῆς παρακαλῶ.

Μόνο μία μούχει μείνει... πάρτε τὴν για νὰ γλυτώσω...
κι' ἂν κανέννας δὲν τὴν θέλῃ, τοῦ Ρικάνη θὰ τὴν δώσω,
νὰ φανῇ κι' αὐτὸς ἀκόμα
με κοκκινισκούρη χρῶμα.

Ἐρχεται πληθὺς ρητόρων, ποῦχουν τὴ φωνὴ καμπάνα,
κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ ρέκτης, εἶδος ὑποπαραμάννα
τοῦ χρυσοῦ μουστακαλῆ,
και μονάχος του 'μιλεῖ.

«Ποῖος φωνάζει πῶς τοῦ Κόντη τοῦ κρατῶ θυμὸ και κί...
κι' εἶναι χάρις τὰ τσανάκια;
Μὰ τί ψέμματα κι' αὐτά!..
σᾶς τὸ λέγ' ὀρθὸ κορτά.»

Τοῦτος εἶναι τὸ μισό μου,
τοῦτος εἶναι τὸ χρυσό μου.
Τὸ πιπίνι, τὸ πιπίνι,
τὸ νερό ποῦ πίνω πίνει.

Ὁ Φασ.— Γελά σου, Σιμόπουλέ μου, πιπερύριζα...
ἤθελα πὸ τσερέλο σου νὰ τῶριζα
κι' ἀπὸ τὴν Θεοτόκη νὰ τὸ 'χωρίζα.

Κι' ὁ Σιμόπουλος φωνάζει: «μὲ τὸν Κόντη μου γυρίζω,
σκάστε, σκάστε, δὲν χωρίζω.
Πάντ' Ἀνάργυρος και Κόντης, πάντα ζάχαρι και γλύκα,
ἐγὼ 'κόλλησα σ' ἐκεῖνον, τοῦτος 'κόλλησε σ' ἐμένα,
σὰν τῆς δῆθ τῆς Σιαμικίσις, Ραδικὰ και Διοδικὰ,
ποῦ 'γεννήθηκαν 'στὸν κόσμο τὰ κομμάτια των κολλημένων.»

Εἶμαι κόντρα παραμάννα... κάνε νάνα σου, γλυκό μου!..
κι' ὅταν πηδᾷ δὲν ἔχῃ γάλα
ὁ Κορφιλάτης μήτε στάλα,
τότε πέρνω τὸν Ἀλέκο και τοῦ δίνω τὸ 'δικό μου.»

Τέτοια φωνάζει με σεβντᾷ και τοῦτος ὁ τρανὸς,
μὰ νάσου κι' ὁ Φωκίωνας ὡς εἶδος πετεινός,
κι' ἔχει τὰ περισσεύματα 'στὴ ράχη του φορτώσει,
κι' ἀμπελοῦργοι κατόπιν του και τσιγαράδες τόσοι
για καὶ νομοσχέδια ζητοῦν διασφήσεις,
κι' ἄλλοι τοῦ λένε ψήφισμα, κι' ἄλλοι μὴν τὰ ψηφίσῃς.

Κι' ἐκεῖνος ἔτσι τοὺς 'μιλεῖ,
συμφάσκοντας τοῦ Φασουλῆ.

«Θὰ γίνῃ μεταρρυθμίσις 'στοὺς φόρους σας για γούστο,
τοὺς φόρους δὲ τῶν ἀμπελιῶν θὰ βάλωμε 'στὸ μούστο.
Κι' ἂν ὅταν ὁ Σιμόπουλος ἐκυριάρχει τότε
τῶν νέων σκύλων ἡ φυλὴ καταστροφὴν ὑπέστη,
μὰ σήμερα μακάριος ἐκεῖνος, πατριώται,
ποῦχε κι' ἀμπέλια 'στὴ Βλαχιά, σπήτῃα 'στὸ Βουκουρέστι.»

«Ὅθεν μὰζι μας ἄς χαρῇ κάθε γνωστὸς οἰκεῖος...»
τέτοια τοὺς εἶπε στρογγυλά,
κι' ἔσκουζαν ὅλοι: τί καλὰ
τὰ λέει κι' ὁ Φωκίος.

Ὁ Φλογαίτης ἔρχεται βαττώντας κομπολόγια,
και ζύνωντας τὰ νύχια τοῦ φωνάζει τέτοια λόγια.

«Ὅλα τὰ πουλάκια πάνε ταιριαστά,
μόν' ὁ Φλογαίτης πᾶει χωριστά,
μόνος ἀνεξάρτητος, κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους χάρις
για τὴν ἀποκεντρωσι νοιώθει στενοχώρια.»

Μὲ τὴν ἀποκεντρωσι πύργους μόνος χτίζει,
μὰ πρὸς κέντρα μοναχὰ βλέπει πῶς λακταίει,
κι' εἰς Προέδρων ἐκλογαῖς ἄσπερος δίνει ψήφους,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδή σὰν νὰ λέμε τζιῶς.

Τέτοια λέει κι' αὐτὸς λυπημένος,
κι' ἔρχετ' ἕνας με ράσσα ντυμένος,
κι' ὅλοι λέν πῶς τοῦ Νηφῶνος μοιάζει,
και καθεὶς φαικᾷ και γλωμιάζει.

Ποῖος ἐσύ, τὸν ῥωτοῦνε φρονήσεις;
ποῦ τοὺς νέους Ρωμηούς διαφθείρεις;
ποῖος ἐσύ, ποῦ ταραττεῖς τὸ κράτος;
τὸν ῥωτᾷ κι' ὁ γελῶν Μομφεράτος.

Ὡ σκιά φρικιλέα καὶ μαύρη,
σὲ ποῖα τρύπα κρυβόσουν ὡς τώρα,
κι' ἀποροῦσε κανέναν ποῦ νάβρῃ
τὴν αἰτία, ποῦ φέρνει τὴν ψώρα;

Σὺ καὶ μόνος, βρὲ Νήφων γρουσουζή,
ἔχεις κάνει τὸν τόπο μουφλούζη,
σὺ καὶ μόνος μὲ λόγια μὰς ἔζαλises
καὶ σὰν φίδι 'στ' αὐτιά μας ἐσφύριζες,
τοὺς ἐλέγχους ἐσὺ τοὺς 'κουβάλησες
καὶ τὸν πόλεμο σὺ τὸν ἐκήρυξες.

Τέτοια λένε σ' αὐτὸν τὸν παππᾶ
καὶ καθεὶς φρικιῶν σιωπᾶ.
Ποῖα φρίκη καὶ τρόμου σιγή!...
στέκουν ὅλοι καὶ κάνουνε τόπο,
πλὴν αὐτὸς μὲ τὰ πέντ' εὐλογεῖ,
τοὺς κυττάζει καὶ φεύγει μὲ τρόπο.

Κι' ὁ Λεβίδης, τῆς Κρήτης ἡ σκέπη,
ἐμπροστὰ του τὸν Κούντουρο βλέπει,
καὶ μὲ πάθος ἀρχίζει μινόρε:
«ἔρι τοῦ, Κρητικὲ τραντιτόρε.»

Ἐξαφνα κι' ὁ Περικλῆτος μέσα 'στὸ σαλόνι φθάνει
σὰν Χατζῆς Ἀνατολίτης, κι' ὅλο τὸν ἀστεῖο κάνει.

Ὁ Περ. — Τζάνουμ, μεγάλο 'στὴ Βουλὴ γέννηκε νταβατοῦρι...
Κώστα Τρικούπη λέανε πῶς βάρεσε Μπουντούρη.
Μπουντούρης ἄρπαξε σπατι Τρικούπη νὰ τρυπήσῃ...
Χριστέ κι Παναγία μου, καυγᾶ τὰ κοπαρντίση.

Τρικούπης ντὲν ἱκτύπησε,
Μπουντούρης ντὲν ἱτρύπησε.
Τρικούπης ἄλλοι λέανε πῶς ἄστραψε σκαμπίλι
τοῦ Ναυτικοῦ Βασιλῆ.

Ἄλλοι σκαμπίλι λέανε πῶς πῆγε 'στὸν ἀέρα,
κι' οὐλ' ἱπροσμέναν φονικὸ νὰ γένῃ τὴ Δευτέρα.
Μὰ φονικὸ ντὲν γέννηκε... μάρτυρες κουβεντιάσανε,
ἀρτίκ ἱξηγηθήκανε κι' ἱστὲ τὰ συμβιβάσανε.

Μόλις ἱφιλιώσανε κι' πάει τούτ' ἡ φούρια,
κι' χαθαντήσια τῆς Βουλῆς ἱβγήκανε καινούρια.
Μονομαχία τὰ γενῆ μὲ ντὸ Κωστήδες πάλι,
τὸ Κουμουνοῦρο πιάστηκε μὲ τὸ Τοπάλη,
κι' οὐλ' ἱσαστίζουν κι' ἱρωτοῦν τὸν Κώστα τὸν Βολιώτη
πῶς μὲ τὸν Κώστα τᾶβαλε τὸν Πεντεπηγαδιώτη.

Ἀλήτεια τί τὰ γένωμε μ' ἱτοῦτα τὰ ντουέλα
κι' ἱμάρτυρες νὰ τρέχουνε κι' δὸς του σύρε κι' ἔλα.
Ἄιντε νὰ ντιοῦμε μπακαλούμ... πράμμα Βουλὴ κι' τούτη...
ταρρεῖς πῶς εἶναι Τρανσβάλ... μαχαῖρι κι' μπαροῦτι.

(Κάποιος 'στὴ μέση σταματᾶ
καὶ λέγει σοβαρὸς αὐτά.)

Ἄν μὲσφ τῆς Ἀποκρηῆς καὶ κρότων χαρμωσύνων
σήμερα πρῶτον Σάββατον σεπτὸν τῶν μνημοσύνων
καὶ νέον τοῦ πολέμου μας μνημόσυνον τελεῖται,
παρκαχαλοῦνται δὲ θερμῶς οἱ φίλοι συμπολιταί
κι' εἰς τοῦτο νὰ παρευρεθοῦν

καὶ μεθ' ἡμῶν νὰ δεηθοῦν

ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ τοῦ μακαρίτου,
χοροστατοῦντος τοῦ παπποῦ, παππᾶ λαοπροβλήτου.
Ἡ δὲ παροῦσα, κύριοι, ποῦ σπρώχνεσθ' ἐδῶ πέρα,
θεωρηθῇτ' ὡς πρόσκλησις κοινὴ κι' ἱδιαιτέρα.

Σπαθιῶν ἀκούεται κλαγγὴ καὶ κάποιος κούφις κρότος
ὅταν ὁ ψευτοπόλεμος πηδᾷ σὰν Πιερότος.
'Εγὼμ' ἐκεῖνος, τοὺς 'μιλεῖ, ποῦ διακριτῶς γεράζομαι
κι' ἐπὶ πτερύγων φέρομαι,
ποῦ κι' ἄλλα 'κόλλησα πτερὰ 'στὴν περρωτὴν σας Φήμεν
καὶ μνημονεύετε συχνὰ τὴν ἱλαράν μου μνήμην.

'Εγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦρχομαι καὶ πάλι γιὰ νὰ φρίζετε
κι' ἕνας τὸν ἄλλον νὰ 'ρωτᾷ γιατί νὰ μὲ κηρύζετε.
'Εγὼμ' ἐκεῖνος, βρὲ παιδιὰ, ποῦ κᾶνω νὰ λαλοῦν
χηνόπουλα, παπάκια,
καὶ τεντζερέδες ἀπὸ 'μπρὸς καὶ 'πίσω μου κυλοῦν
καὶ 'βρίσκουν τὰ καπάκια.

'Εγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦκανα τὸν κάθε Νικολῆ
ἀδιακρίτως τὸν ντουνηζ νὰ βομβαρδοβόλῃ,
κι' ἔκανα κι' ἀνατρίχασε τῶν Γκέγκηδων ἡ πέτσι
μὲ τὸν Στιφάδο, τὸν Γλαχνῆ, καὶ μὲ τὸν Κοκορέτσι.

'Εγὼμ' ἐκεῖνος, ποῦβγαλα Στρατηλατῶν ἀσκέρι,
'Αρης Ἀποκρηάτικος, τοῦ Καρναβάλου ταῖρι,
ποῦ παρελαύνω μ' ἄρματα θουρίου ἀπαγγέλλων,
καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον
μαζὶ μὲ τὸν Καρναβάλιο θὰ φθάνω 'στὰς Ἀθήνας
καὶ θὰ γυρεύω σοβαρὸς ἀπ' ὅλους σας εὐθύνας.

(Εἶπε κι' ἀμέσως ξύλινη φορᾶρει σακαράκια
κι' ἀπὸ τὰ γέλοια κόκκινος ἐχύθη 'στὸ λεφοῦσι,
καὶ τοῦ Τυρταίου Φασουλῆ τοῦ 'φούντωσε τὴ βράκκα
καὶ τρίχα τρίχα 'μάδησε τὸ βρωμερό του μοῦσι.)

**Καὶ καυπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Εἰς τοῦ Ἑένου τοῦ Διονύση τὸ Κατάστημα τὸ νέον
σημειούμενον μὲ πέντε κι' ἐννενηκόντ' ἀριθμὸν,
εἰς τοῦ Σόλωνος τὸν δρόμον τρέξε, πλῆθος Ἀθηναίων,
νάβρῃς ντόμινα χρωμάτων διαφόρων καὶ ρυθμῶν,
ντόμινα μὲ τόση φτήνεια, καινούργη, μεταξωτά,
ποῦ θερμῶς σας τὰ συστήνω... δὲν θὰ 'βρῆτε σὰν κι' αὐτὰ.

Τόμος γλαφυρὸς ἁσμάτων πατριωτικῶν, ὠραίων,
ὅπου πτῆσις φαντασίας καὶ ρυθμὸς καὶ στίχος ρέων.
Ἐμπνευσμένος ποιητὴς τῶν εἶναι παλαιῶς μας φίλος,
'Αχιλλεὺς ὁ Καρναβιάς, ποῦ Μουσῶν τὸν φλέγει ζήλος.

Κυκλοφορεῖ τὸ «Νόμισμα», τοῦτέστι συγγραφή
τοῦ Γεωργίου Κατσελίδου μας, πραγματικῶς σοφῆ.
Ἐνα σπουδαῖον ζήτημα τοῦ κράτους ἀφορᾷ
κι' ὅλοι νὰ μελετήσετε τὸ σύγγραμμά του τόδε,
γιατὶ μὲ τὴν μελέτη του μαθαίνει μὴ γὰρ
τὸ τί σημαίνει νόμισμα κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν τῶδε.